

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Natales Sanctorvm Belgii, & eorundem Chronica Recapitulatio

Molanus, Johannes

Dvaci, 1616

Die vigesima-quinta Martij.

urn:nbn:de:hbz:466:1-9477

Die vigesima-quinta Martij.

1°. De sancto Humberto Maricolensi.*Ex historia ecclesiastica Maricolensis monasterij.*

A pud Nazareth ciuitatem Galilææ, annun-
ciatio Dominica. Item ipso die depositio
sanctissimi HUMBERTI, episcopi & confesso-
ris Christi, virtutibus & miraculis gloriosi. Hic
Macerijs, temporibus Hilderici regis ortus est ex
parentibus Christianissimis & ditissimis, beato vi-
delicet Eurardo & Popita, qui puerum in eccle-
siastica disciplina Lauduni educauerunt, vbi per
singulos gradus ad sacerdotij culmen est proue-
ctus, & monasticam vitam amplexus. Dum au-
tem fratrum permissione digressus est ad posses-
siones à progenitoribus relictas, vt de eis dispone-
ret, Amandus & Nicasius eum peregrinationis
Romanæ comitem postularunt. In qua itinera-
tione fertur sancti Humberti merito, vrsus euilce-
rati à se equi, in subuehendis sarcinis præbuisse of-
ficium. In secunda autem profectioe Apostolice
Sedi obtulit pro pauperibus sua patrimonia, quæ
progenitores in Gallia habuerant: sed vir Apo-
stolicus consultius iudicauit ea in Gallia relin-
quenda esse. Quare ad iuris sui loca reuersus, Ma-
ricolis secus Sambram, oratorium construxit, &
viros sub habitu monasticæ conuersationis con-
stituit. Extruxit haud procul & aliud cœnobium,
in quo clericos triginta constituit. Cùm autem
vir sanctus, abiecto pallio suo, in sylua ad usum
fratrum laboraret, & venatores senatoris cuius-
dam ceruum insequerentur, is ad viri Dei
H pallium

pallium confugit, vbi nec canibus fas fuit feram attingere, nec venatoribus eam confodere, quam meritis Humberti donatam agnoscebant. Vnde senator villam iuris sui Liniaco, quæ sita est in pago Templutensi, in usum fratrum delegauit, inscriptione priuilegij signatam, & testamento roboratam. Accidit verò beatam Aldegundem, æstuante canicula, Maricolas aduentare, vt cœnobij ædificia circumspiceret, cumque illa se siti re diceret, respondit vir sanctus locum arentem nondum puteos habere, sed rudes incolas aquam humeris à flumine adferre. Illa porrò progrediens, dixit se siti euictam deficere. Vnde precibus beati Humberti indeficientis fontis vena profiliit. Quod donum præstitum, vt ille virgini, sic illa contrà ipsi, ascripsit. Accepit etiam ab ea virgine lintea, virgineis manibus texta, quibus corpusculum suum inhumandum inuolui voluit. In ipsa autem translatione corporis è tumulo, quam tempore Caroli magni Rodingus abbas fecit, omnia inuenta sunt incorrupta, sacrum corpus, linteamina, sed & herbę appositę, anno post depositionem centesimo quinquagesimo tertio.

Passa est autem abbatia Marellia, seu Maricola, seculari potestati mancipata, pietatis & facultatis imminutionem, vsque ad tempora Fulberti episcopi, qui Othone imperatore consentiente, de manibus comitis Isaac eam recepit. Verum res perfecta non est vsque ad tempora Gerardi episcopi, qui amotis clericis ordinem monachorum restituit, & res ecclesię, violentis inuasionibus, & clericorum malis conuentionibus alienatas recuperauit. In pagum quoque Flandrensem deuexit corpus sancti Humberti, ad Balduinum Mar-

num Marchionem, ut is motus presentia confessoris, redderet villam Semerias, quæ illi à milite obuenerat. Quod pro voto successit. In eadem autem profectio, in vico quem antiquitas Brugas nominat, mulier profluvio desperato laborans, est sanata. Cæterum cum clerici ob insolentiam amoti, monachos inquietarent, cogitabat Gerardus corpus transferre ad ecclesiam à se in honorem diui Andreæ constructam in loco munitissimo, mutata tamen sententia Maricolensibus reliquit, vicinæ regionis primores sacramento coustringens, nè quid contra præ fatum locum fieri paterentur. De translatione legitur sexta die Septembris. Eodem die, translatio corporis beatissimi confessoris Christi Humberti, virtutibus & miraculis clari.

Locus in quo fuerit episcopus, non exprimitur: ex quo colligitur, eum, ut alios nonnullos, cum titulum siue diocesim non haberet, consecratum tamen esse episcopum ad fidei inter gentes prædicationem. Nisi dicamus, quia in historia nulla est episcopatus mentio, eum ut episcopum coli, propter Apostolorum suum, quia Maricolis, & circum vicinis ad Helpram habitantibus, Christum annunciauit. Qua ratione alij quidam inter episcopos honorantur. Nobis constat eum ut episcopum, etiam in Cameracensi ecclesia honorari, nouem lectionibus, sed mense Septembris, eo quod natalis incommodè in finem Martij incidat. Inuentum est etiam Antuerpiæ ad Præmonstratenses elegium, in quo legitur,

Inclite qui meritis fulges Humbertè coruscis.
Cuius ad exemplum vitæ ac moderamina, quondam
Barbara doctrinam nacta est Antuerpia Christi,
Te duce cœnobium felix radiat Maricollis.
Respice prostratos præsul mitissime seruos,
Horrida vipereis rabies quos morsibus vrget.
Tranquilla da pace frui, da corde sereno
Ritè procellosos fluctus componere nostros.
Effera quæso procul rabies abigatur in æuum,

Martij 25.

NATALES

Fae pietate fides crescat, spes ambiat alta.
Instet amor studijs, luxus declinet inanis.

2°. De sancto ^a Godehardo episcopo Hildeshemensi, opinio Arnekensum

Ex vita, & ex informatione Domini Godefridi Laurentis, Decani Casletensis.

IN Saxonibus, vrbe Hildeshemensi, natalis sancti Godehardi, episcopi & confessoris. Cuius vitam sanctissimam scripsit vnus è familiaribus Canonicus monasterij Hildeshemensis.

In Caralogo quodam Sanctorum Flandriae notatum inuenio eum fuisse pastorem in Arneka, pago Casletensi, obiisse episcopum in festo Ascensionis Domini, die quinta Maij. Qua de re cum plura ex Arneka peterem, accepi à Decano Casletensi, se ex pastore, qui iuuenis & nouitius erat, nihil reseire potuisse: sed varios eius pagi seniores protestatos esse S. Godehardum inibi fuisse pastorem: seque à maioribus accepisse existisse etiam desuper scripturae testimonia, sed quae in nupera ecclesiae conflagratione perierunt.

Quae tamen traditio mihi suspecta est. Nam in Catalogo episcoporum Hildeshemensium vocatur Comes de Scheyren Bavarus, cognatus sancti Henrici Imperatoris, ex abbate Altachensi & Hirsfeldensi, episcopus Hildesheimensis.

^a Verè ad diem 4. Maij pertinet.

3°. Annotatio de S. Hermelando abbate.

Ex vita ipsius.

IN Antro insula, sancti Hermelandi abbatis. Fuit abbas primus Antrensis, in minori Britannia, & yaldè

valdè laudatur à cœnobita sui instituti, qui vitam descripsit. Ex qua videri posset ad Belgij sanctos referendus, *Tomo 2.* quòd in ea scribatur, *Hermelandus apud Nouiomagen-Sursj.* *ses, nobilissimis parentibus ortus est. Qui ab Germania oris ad nos accedens, tanquam alter quidam Benedictus, fulsit virtutibus.* Verum Nouiomagenes Geldri eum ignorant; mihiq̄ue verisimilius est fuisse Gallum Nouiomagensem, siue Nouiomensem: (Nam & hi in Germaniæ oris dici possunt,) cùm constet multas Germanicas in Flandria ciuitates, vsque ad Bernardi tempora *In vita An* Nouiomensis episcopo subfuisse, eumque nonnullos tum *docti, cap.* veteres, tum alios verustatis amantes, Nouiomagensem *14, & alibi.* appellare.

Vigesima sexta Martij.

De S Ludgero Frisio, episc. Monasteriensi.

Ex libro primo vita scripta per monachos Vuerdenenses.

IN Vuerdena, depositio sancti LVDGERI, episcopi & confessoris; qui fuit episcopus primus Monasteriensis, tempore Caroli magni Imperatoris.

Oriundus fuit ex Frisia, ex auo Vurifingo Adone, qui à Radbodo rege ob iustitiæ defensionem à patria effugatus & in Franciam pulsus est, sed cùm Carolo regnante Frisia Fræcorum accessisset imperio, ab ipso ad patriam causâ fidei roborandæ remissus est. Matrem eius Liaburgam, quia ex paterno genere gentilis, dolens filio tantum filias nasci, furore scemineo succensa, eadem qua nata fuerat horâ, à mancipio situlæ aqua plenæ immergi mandauit. Sed mirando spectaculo paruula ætas utrâque manu marginem situlæ apprehendens, perfectæ ætati reluctabatur.

H 3.

Itaque